

жение е той. Заварихъ го такъвъ, какъвто бѣше едно врѣме, пѣленъ съ храсти. Азъ повикахъ Матиа и слѣдъ като вързахме кравата прѣдъ яслата, ние се заловихме да струпаме бързо храститѣ и съчкитѣ въ единъ жгълъ на обора. Това не бѣше мъчна работа, защото дървата на майка Варвара не бѣха много.

— Сега, — казахъ азъ на Матиа, — ще влѣземъ вкѣщи; азъ ще седна при огнището, за да ме завари майка Варвара тамъ; понеже вратата ще скръцне, когато тя я блѣсне, за да влѣзе, ти ще имашъ врѣме да се скриешъ задъ леглото, заедно съ нашето куче Капи, и тя ще види само мене; какъ ще се изненада тя!

Всичко се нареди тъкмо така. Ние влѣзохме въ кѣщи и азъ седнахъ при камината, на мѣстото, дѣто съмъ прѣкаралъ толкова зимни ноци... Азъ се свихъ на кжлбо, искахъ да изглеждамъ малъкъ, за да приличамъ колкото може повече на Реми, на малкия Реми, какъвто го помни майка Варвара. Отъ моето мѣсто азъ виждахъ вратата и нѣмаше опасностъ, че майка Варвара ще се яви ненадѣйно въ гърба ни. Тѣй настаненъ до огъня, азъ разглеждахъ стаята. Струваше ми се, че бѣхъ напусналъ тази кѣща едва вчера: нищо не се бѣше промѣнило, всичко бѣше на мѣстото си, дори книгата, която азъ бѣхъ залѣпилъ на прозореча, вмѣсто едно счупено стъкло, не бѣше промѣнена, макаръ че бѣше страшно много опушена и пожълтѣла.

Искаше ми се да разгледамъ всѣко нѣщо въ стаята отблизко, но не се мърдахъ отъ мѣстото си, защото майка Варвара можеше всѣка минута да влѣзе.

Изведнажъ забѣлѣзахъ една бѣла шапчица и въ сѣщото врѣме прѣтѣтъ, който подпираше вратата, изпрашѣ.

— Скрый се бърже, — казахъ на Матиа.

Азъ се направихъ, колкото можахъ, малъкъ. Вратата се отвори: майка Варвара ме забѣлѣза още отъ прага.